

Патријарх Порфирије: Вера као поверење претаче се у љубав која нам доноси радост

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 11. маја 2022. године литургијским сабрањем у Саборном храму Преображења Господњег у Требињу ([фотогалерија](#)). У наставку преносимо Патријархову беседу у целости:

Христос васкрсе! Ваистину васкрсе Господ! Нема лепшег поздрава, нема лепшег и радоснијег кликтања од радосног поздрава и радосног усклика Христос васкрсе! Ваистину васкрсе!, а нарочито онда када те речи излазе из душе, из срца, из уста деце која су, слава Богу, овде у Требињу, у Херцеговини, у хумској Савиној земљи, у Шантићевој Херцеговини, у Дучићевом Требињу итекако не само присутна него жива истински Духом Светим, Господом, до мере, како смо већ синоћ рекли, да је читава Херцеговина оно што и треба да буде и на шта је позвана свака земља – храм Божји, простор и место у којем је у сваком детаљу ове земље филигрански уобличена и уцртана мисао Божја и све скупа, све заједно, слави име Његово. То јесте смисао, повод и циљ постојања света и у свету нас људи као свештенослужитеља, као оних који су позвани да негују свет, да служе Богу служећи свету и обрнуто, да узносе читаву творевину као уздарје за све дарове које смо добили од Бога.

Ми знамо, браћо и сестре, а тако нас учи Свето Писмо, да смо створени по слици и прилици Божјој. Шта то значи? То значи да, као што смо чули у одељку из Апостола, сви имамо дарове Божје. Шта су дарови Божји? То су

потенцијали, могућности, силе и снаге које смо добили од Бога да можемо да растемо, да се усавршавамо до мере да можемо да будемо подобни Богу, да се уподобимо Христу, а то значи да будемо оспособљени да учествујемо у свему оном што јесте божанско и што нам је дато у Христу. Дар, као што и сама реч каже, не може се купити. Не може се Бог преварити, дар се не може отети. Дар је дар, добили смо га бесплатно од Бога. Само је важно и то је потребно да сви дарови које имамо буду утемељени на дару вере и буду резимирани, сажети, обухваћени у дару љубави. Када имамо вере и љубави према Богу и према другом човеку, према сваком човеку, почевши од оног најближег, онда сарађујући са благодаћу Божјом, или боље рећи усвајајући благодат Божју, пристајући да благодат Божија делује са нама и у нама, ми онда развијамо дарове које смо добили од Бога. Онда не закопавамо дарове, не присвајамо их, не мислимо да имамо било шта да нисмо добили као дар било директно од Бога, било кроз ближње, а опет од Бога. Увек и на крају, сви су нам дарови дати да бисмо пројавили и потврдили све-дар, један једини дар, дар љубави. Дакле, створени смо, браћо и сестре, по слици Божјој, а то значи да имамо могућност да учествујемо у свему што је божанско, да растемо. У нама постоји потреба за тим, постоји глад, да растемо до савршенства, несавршеног савршенства, јер савршенство у Христу и у љубави нема свој крај. Оно има само утврђење, једампут за свагда, у нашој одлуци да хоћемо да живимо у љубави, да хоћемо Бога и да живимо у Богу. Зато, да ли је могуће доживети савршенство и утолити глад и жеђ за савршенством у било чему што је од овога света? Требали да набрајамо? Довољно је да свако погледа у себе да ли је желео богатство, и ако га је добио и дошао до неког свог врхунца да ли је утолио глад и жеђ у себи за нечим што му је можда непознато или даље постоји немир у дубини душе. Колико често хоћемо аплаузе, хоћемо да нас људи хвале, да кажу како смо бољи, паметнији и успешнији од других? Сигурно је да је свако у своме животу бар понекад у својим оквирима то доживео. Што су већи оквири, што је већа сцена, утолико може бити већи успех на том плану, али да ли је неко задовољио своју неутољиву глад за савршенством, да ли се умирио или онда кад је дотакао и саме границе оног што је желео само се у њему отворио још грубљи кратер немира... И не треба набрајати даље. Има ли ишта што је од овог света, а што може да задовољи дубинску потребу за пуноћом, за радошћу која нема краја? Може ли то пронаћи или задовољити у било чему што је од овог света историја људске културе, цивилизације? Ми, свако од нас, гледајући у себе и око себе знамо да ма шта постигли, ма шта јесмо, увек остаје дубински немир, јер савршенство, пуноћа и глад која постоји у нама и која осмишљава сваку другу храну, сваку другу лепоту, па и ове које смо побројали, јесте

живи Господ наш Христос. Зато нас Он подсећа, а ми у дубини свог бића знамо, јер јесмо иконе Божје: Ја сам хлеб живота. Зато када говоримо Оче наш, хлеб наш насушни дај нам данас потврђујемо да хоћемо Христа, да хоћемо да нам Он донесе радост, пуноћу, лепоту и савршенство, али и да нас реч Христова опомиње да не можемо не само ово што смо побројали, него и у оцу, и у мајци, и у брату и у сестри, наћи пуноћу и смисао ако нема Христа. Реч Христова је истинита: Ко воли оца или мајку или брата или сестру више него мене није мене достојан. То достојан значи да неће заситити своју глад, неће наћи дубински и унутрашњи немир, ако та љубав према оном ког волимо није утемељена на хлебу живота који је Христос, на непролазној љубави у односу на Њега. Што је наша љубав већа у односу на било ког, то је наш немир већи, то је наша глад већа, то је наш страх већи. На крају крајева, прети крај. Све има свој почетак и свој крај овде у историји. Зато, браћо и сестре, у ове дане када славимо Васкрсење Христово, Господ показује да је дошао да спаси човека, како сам каже, ништа да изгуби као што је изгубио први Адам. Изгубивши Бога изгубио је све. Господ је дошао да победи ради нас све оно што му прети као пролазност, као смрт, као грех, да на дарује живот вечни, а то јесте простор уподобљења Њему живоме Богу. То јесте простор смисла. Дошао је да нам донесе смисао у свему што је у нама и око нас. Нама је остала само вера, нада и љубав, али не вербално, не апстрактно, не психолошки, него реално у свом животу. Улажимо труд и напор, слаби јесмо, падамо... Знамо да смо грешни. То је довољан почетак – да знамо. У тој спознаји већ је Господ са нама. Вера као поверење претаче се и претвара у љубав, јер љубав је оно што доноси ултимативну радост. То је једини знак нашег исправног избора, наше истинске и праве слободе. У вери и поверењу може бити колебања као што је показао апостол Тома, али у љубави, као што су показале мироносице, нема страха, нема непоколебљивости. Зато Господ Васкрсли када се јавља апостолима вели: Не бојте се, јер може бити колебања у вери, али мироносицама каже: Радуйте се, јер је у њима и код њих љубав. То је онда радост без краја.

Нека би Господ дао браћо и сестре да се и ми радујући се Васкрсењу Христовом радујемо егзистенцијалном љубављу која нема дефиниције и нема објашњења, која је бескрајна, али која почиње овде и сада као почетак нашег живота у вечности, где се слави Један у Тројици Бог, овде Га предокушамо и са Њим општимо најпре у светој Литургији. Он Један у Тројици Бог, Отац и Син и Свети Дух нека је увек са нама, сада и увек и у векове векова. Амин!

Патријарху су саслуживали, уз домаћина Преосвећеног Епископа захумско-херцеговачког г. Димитрија, високопреосвећена и преосвећена господа архијереји Српске Православне Цркве: црногорско-приморски Јоаникије, жички Јустин, милешевски Атанасије, диселдорфски и немачки Григорије, источноамерички Иринеј, крушевачки Давид, тимочки Иларион, ваљевски Исихије, будимљанско-никшићки Методије и ремезијански Стефан. За певницом Преображењског храма смењивали су се требињски хорови Свети Василије Тврдошки и Острошки и Света Анастасија Српска.

Након отпуста владика Димитрије се захвалио патријарху Порфирију на посети која је благодат на благодат и радост на радост у тренуцима када се Црква припрема да прослави Светог Василија, предавши Патријарху икону коју су, у знак уздарја на благослов и духовну радост коју је Његова Светост донела у херцеговачке крајеве, осликале сестре из манастира Петропавлово и манастира Рођења Светог Василија, који се налази на темељима родне куће Светог Василија. Патријарх Порфирије се прво захвалио на вери и љубави, појаснивши да љубав изгони страх, да је боравком и молитвом у Требињу изгнана свака и најмања сенка страха да српски народ и Црква могу бити изван крста, јер се у тајни крста пројављује и доминира тајна васкрсења.

Литургији су присуствовали: викар за Бискупију требињско-мрканску дон Анте Лубурић, директор Управе за сарадњу са црквама и верским заједницама Владе Републике Србије др Владимир Рогановић, начелник Одељења за односе са Српском Православном Црквом у Републичком секретаријату за вере Владе Републике Српске г. Дарио Дринић, делегација Општине Никшић са Градоначелником, представници Оружаних снага Босне и Херцеговине и представници Града Требиња и херцеговачких општина. Након Литургије у порти храма уприличен је културно-уметнички програм.

spc.rs